

Pisarakirje

Lokakuu 2010

OHIKULKUTIELLE JA SIELTÄ TAKAISIN

Viime talvesta saakka ovat vankiloiden ovet olleet meiltä suljetut, eikä tulevaisuudestakaan ole varmoja lupauksia. Toivonpilkahduksia kyllä saamme, mutta päätökset ovat kerta toisensa jälkeen lykkääntyneet.

Tässä tilanteessa olemme jo pitkään olleet uusien reitinvalintojen edessä. Vankiloiden tutut tienristeykset ovat jääneet taakse, kun meille on osoitettu kohteita kaukaakin ohi Pietarin. Monet vierailut on jo tehty narkomaanikoteihin, joukkoon mahtuu jokunen lastenkoti ja sairaala. Uusiakin vihjeitä on saatu. Runoilijaa mukaillen: "Aukenee uusi latu, alkaa vieras tie. Minne kauas katu outo meidät vie?" Taivaallisen Isän ohjauksessa saa kuitenkin ajatella turvallisesti. Tie on outo meille muttei Hänelle. Hän vastaa kyselyymme omalla ajallaan ja tavallaan. Meidän asiamme on pysyä kuuloetäisyydellä.

Viipurin ohikulkutie heitti jo kauan sitten pois totutulta reitiltä. Viime kesänä osa ryhmästäimme poikkesi taas pitkästä aikaa sinne muutamaaan perheeseen, joiden

äiteihin olimme tutustuneet vankilakäynneillä. Vastaanotto oli sydämellinen. Mielessä on muitakin ystäviä, joiden ohi olemme huristaneet nykykiireessä. Moni voisi tarvita rohkaisuksi muistutusta, ettei Hyvä Paimen ole unohtanut, vaan haluaa johdattaa virvoittavien vetten ääreen. Se voisi olla vaikkapa tuttu laulu menneiltä ajoilta, sellainen, johon saattoi hädässään tarttua. Jospa siitä viriäisikin uusi virsi...

Pysytään kuulolla.

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus "Ohikulkutielle ja sieltä takaisin"
Eeva Halme sivu 1

Pisarakasvo
Marianne Jämsä..... sivu 2

Rukous- ja kiitosaiheet sivu 2

Pisara elävää vettä
Aira Yläne sivu 3

Draamaa Pietarissa
Jari Hiekkänensivu 3 - 4

Someron Putiikki muutti uusiin tiloihin
Anja Känkäsen terveiset sivu 4

Matkaraportti:
Pietari 17. - 19.9.....sivut 5 - 6

Pisarakirjeet netissä

Pisarakirjeet ovat nyt luettavissa myös Pisaran nettisivuilla:

Www.pisarayhdistys.fi/pisarakirjeet.php

Vihdin seurakunnan draamaryhmä Missioni osallistui Pisaran Pietarin matkaan elokuussa.

Pisarakasua Marianne

Marianne Jämsä

Olen Marianne Jämsä, asun Kouvolassa mieheni kanssa. Lapsemme, joita on neljä, ovat jo kaikki muuttaneet pois kotoa ja olemme onnellisia neljän lapsen isovanhempia. Olen ammatiltani perushoitaja, työskentelen vanhusten parissa ja teen säännöllistä yötyötä.

Lapsuuteni oli turvatonta ja melkoisen levotonta, isäni oli alkoholisti ja usein me koko perhe juoksimme häntä karkuun milloin minnekin. Tapasin mieheni jo nuorena tyttönä, rakastuin, muutimme yhteen asumaan, menimme naimisiin ja saimme lapsia ja ajattelin että nyt on kaikki hyvin. Mutta kaikenlaisia vaikeuksia tuli, kuten elämässä usein käy. 25-vuotiaana aloin ajatella, että mitä kuoleman jälkeen tapahtuu ja missä minä vietän ikuisuuden. Sen tiesin että olen syntinen enkä pääse Taivaaseen mutta en oikein tiennyt mitä pitäisi tehdä. Näihin kysymyksiin etsin vastausta Raamatusta ja kävin eri seurakuntien tilaisuuksissa.

Ja eräänä iltana kotona pyysin syntejäni anteeksi Jumalalta vedoten Jeesuksen ristillä hankkimaan sovituksen. Tein parannusta ja lähdin seuraamaan Jeesusta. Kului useita vuosia ja mietin välillä että onko tämä elämä oikeasti sitä mitä Jumala haluaa minun elävän, jotakin tuntui puuttuvan, kävin srk:ssa ja luin Raamattua, rukoilin, mutta tunsin itseni jotenkin tyhjäksi. Tutkin itseäni ja ajattelin ettei minussa tai minulla ole rakkautta muita ihmisiä kohtaan, sellaista todellista rakkautta. Kaipasin jotakin enemmän, kaipasin todellista yhteyttä Jumalaan. Raamatusta sanotaan että lähestykää Jumalaa niin Hän lähestyy teitä (Jaak 4:8). Jumala näki sydämeeni, sen kaipauksen jonka Hän itse oli sinne asettanut ja vastasi. Sain kohdata Hänet uudestaan ja alkaa tehdä todellista parannusta elämässäni, ennen olin tehnyt sitä enemmänkin ulkonaisessa elämässäni mutta nyt ymmärsin että totinen parannus tehdään sydämessä, mielessä ja ajatusmaailmassa. Jumala on ihmeellinen, kun Hän pyytää meiltä jotakin, niin Hän itse antaa voiman ja rohkeuden tehdä se, kun vain suostumme siihen mitä Hän pyytää. Nyt elän suhteessa Isään Jumalaan, Jeesukseen ja Pyhään Henkeen. Olen ymmärtänyt että Hän rakastaa minua ja kaikkia omiaan ja aina haluaa meidän parastamme. Ennen ajattelin että Hän haluaa olla läheisessä suhteessa vain joidenkin ihmisten kanssa, mutta ei, Hän haluaa elää rakkaussuhteessa kaikkien omiensa kanssa.

Vankilatyön sain sydämelleni joitakin vuosia sitten ja teen sitä mielelläni. Ensimmäistä kertaa seisessani vankien edessä tiesin, että tämä on minun juttuni. On mukava tavata ihmisiä ja minua rohkaisee kun näen miten ihmiset koko sydämestään etsivät Jumalaa ja haluavat tehdä Hänen tahtonsa mukaan. Näkyni vankien, ja myös muiden ihmisten kohdalla joita kohtaamme, on se miten paljon yhdenkin ihmisen todellinen elämän muutos vaikuttaa kaikkien niiden hänen ympärillään olevien ihmisten elämään ja niin sanoma Herrastamme menee eteenpäin, kaikkeen maailmaan.

- Marianne Jämsä -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos, että olemme saaneet runsaasti lastenvaatteita
- Ohjausta viemään ne oikeisiin kohteisiin
- Kiitos, kun rukoilemme, niin Herra johdattaa
- Kiitos siitä, että Chilen kaivosmiesten pelastaminen saatiin onnistuneesti loppuun
- Pyyntö, ettemme kristittyinä kulkisi kenenkään ohi
- Vankilatyön jatkumisen puolesta

Pisara elävää vettä

Me pisaralaiset olemme varmaan jo saaneet Jeesukselta "pisaran" elävää vettä. Herran Henki on meidät innoittanut järki-jumalanpalvelukseen. Saamme viedä Pietarin vankiloihin ja narkomaaneille elävää vettä. Jäin miettimään luettuani Jer 2:13 *"sillä minun kansani on tehnyt kaksinkertaisen synnin. Minut, elävän veden lähteen, he ovat hyljänneet. Ja ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä."*

Jeesus sanoo Joh. 4; 13 *"Jokainen joka juo tätä vettä janoaa jälleen"*. Niinkuin israelilaiset, niin suomalaiset, venäläiset, saavat juoda Jeesuksen elävän veden lähteestä. Nyt on aika johdattaa jokainen Jumalan Sanan tuntemiseen. Jeesuksen sanat on voideltu Hengellä niin, että voimme julistaa ilosanoman heille; Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa.

On tapahtunut silmäimme nähden, että Jumalan sana ja rakkaus lähimmäiseen on tehnyt ihmeitä, joiden todistajia olemme. Olemme saaneet avustaa viemällä

ruokaa, vaatteita lääkkeitä ja monenlaista muuta vankiloihin, narkomaanikoteihin, ja lastenkoteihin. Myös olemme vieneet yksityisille tarvitsijoille. Ja vapautuneiden vankien kotiin, jossa usein syömmekin heidän kanssaan, ja iloitsemme yhteisestä uskosta. Tämän vaikuttaa rakkauden kautta usko. Ja näemme, mitä Herra lupaa, sen Hän itse täyttää, ja saamme olla Hänen palvelijoitaan.

Ilosanoman tulos on Hesek. 36; 26, 27 *"Ja Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden Hengen Minä annan teidän sisimpäanne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen. Henkeni Minä annan teidän sisimpäanne ja vaikutan sen, että te vaellatte Minun käskyjeni mukaan. Noudatatte Minun oikeuksiani ja pidätte ne"*

Tämän tekee elävä vesi. Jeesus Kristus on meidän syntiemme sovittaja.

- Aira Yläne

Draamaa Pietarissa

Vihdin ryhmän Pietarissa 3. – 5.9.2010

Draamaryhmä Missioni.

Usein Jumala toimii yllättävällä tavalla. *"Minun sieluni ylistää Herran suuruutta, minun henkeni riemuitsee Jumalasta, Vapahtajastani, sillä hän on luonut katseensa vähäiseen palvelijaansa."* (Lk. 1:46-48)

Nämä Marian Raamatussa lausumat sanat tulivat mieleeni, kun iloitsin siitä, että nuorten draamaryhmä Vihdin seurakunnasta oli kutsuttu Pisaran järjestämälle matkalle Pietariin. Me ihmiset olemme vain vähäisiä palvelijoita, ja nyt Jumala oli katsonut vähäisiin

palvelijoihinsa, nyt oli auennut mahdollisuus kertoa evankeliumia draaman keinoin. Pantomiihin hyvä puoli on se, ettei sitä tarvitse tulkata. Kehon kieli on universaalialia, sitä ymmärtävät kaikki.

Tällä kertaa emme päässeet vankiloihin, joten ohjelma rukattiin pikavauhtia uusiksi. Koin kuitenkin vahvasti, että Jumala ohjasi askeleitamme Pietarissa. Pääsimme käymään monessa huumevieroituskodissa, ja kertomaan evankeliumin sanomaa. Draamaryhmällä oli varastossaan useampia draamoja, joita voitiin esittää joustavasti; tilanteen mukaan. Lisäksi oli aina sovittu henkilö, joka piti puheen draaman päälle. Säestin kitaralla yhteislauluja, joita sitten laulettiin suomeksi ja venäjäksi. Näin nuorten kuulijoiden kasvoista, että Jumala kosketti monella tapaa näitä yhteiskunnasta syrjäytyneitä ihmisiä. Jumala todella katsoo vähäiseen, Jumala katsoo ja rakastaa.

"Minä en osaa puhua." Näin draamaryhmän jäsen, Jukka Ketola aloitti oman puheensa eräässä paikassa. Jukka puhui siitä, miten jokaiselle on annettu erilaisia lahjoja, ja jokaisella on oma arvokas paikkansa Jumalan luomana, rakastamana. Jukka kertoi, ettei hän osaa puhua, mutta haluaa silti draaman ja pantomiimin kautta kertoa Jeesuksen rakkaudesta. Varmasti Jumala halusi kertoa näille nuorille, kuinka Hän välittää heistä.

Lopuksi vierailimme vielä vanhainkodissa, Pietarin eteläpuolella. Lauloimme ja puhuimme ensin käytävällä. Sitten vierailimme huoneissa ja sain tulkin välityksellä rukoilla ja julistaa synninpäästön muutaman vanhuksen kanssa. Kolme asukasta otti Jeesuksen elämänsä, ja monet saivat lohdutusta. Mieleen jäi se kumarassa kulkenut mummo, jonka puolesta oli rukoiltu, ja jonka silmät loistivat nyt merkillistä valoa. Jumala oli ottanut hänen surunsa pois. Sydämeni melkein särkyi, kun eräs vanhus sanoi lähtiessämme; *Ettehän unohda meitä*. Emme saa

unohtaa näitä ihmisiä. Otetaan heidät esirukouksiin. Rukoillaan myös sitä, että Herra avaisi ovet jatkossa myös vankiloihin.

"Unohtaako äiti rintalapsensa, unohtaisiko hoivata kohtunsa hedelmää? Vaikka hän unohtaisikin, minä en sinua unohda." Jes.49:15

- Jari Hiekkänen -

Someron Putiikki muutti uusiin tiloihin

Someron Lähetysputiikki, Kassatie 3:ssa

Terveisiä Putiikista!

Oli mukava, kun Pisanan väkeä tuli Putiikkiimme pitämään hallituksenne kokousta. Saimme tutustua tarkemmin toistemme työhön.

Putiikki sai alkunsa kahdeksan vuotta sitten kun Viroon avustustyötä tekevä Seniors´ Mission ry etsi yhteistyökumppaneita kirpputoritoimintaan. Tiesimme toistemme toiminnasta: Kauppisen Tarjan venäjänystä Pisanan kautta, Keskiviikkokerhon ja Lähetyskamarin käsitöiden markkinoimisesta. Ihan kuin meitä varten oli Joensuuntien varrella vapaana hyvä paikka Putiikille. Ajan mittaan on tullut yhteistyökumppaneita lisää: ystävyysseurakuntatyö Viron Avinurmeen ja seurakunnan diakoniatyön kannatusyhdistys, joka tukee Svenssonin talon työttömien ruokapalvelutoimintaa ja on nykyään taustayhdistyksemme.

Kerran kuussa kokoonnumme jakamaan työvuorot. Alkuun Putiikki oli auki vain keskiviikosta lauantaihin. Nyt on saatu vähitellen lisättyä aukiolopäiviä. Työvuorot eivät ole raskaita kun kukin päivä on jaettu kahteen osaan. Viikossa tarvitaan 9 avuliasta vapaaehtoista. Suuri osa pääsee yhdellä vuorolla

kuukaudessa, jotkut kantavat enemmän vastuuta myös siivoamisesta ja muusta. Paula Suominen hoitaa sihteerin ja rahastonhoitajan työt. Hän myös laskee viikon tulot ja tilitykset jokaisen yhdistyksen osalta. Nyt olemme päässeet kuin uudelleen alkuun, kun meidät sanottiin irti "pienestä pesästämmme". Uusi paikka oli ihan lähellä, taas kuin etukäteen meille varattu: valoisa ja tilavampi kuin entinen. Kuukauden ajan olemme uuteen paikkaan totutelleet ja tuntuu siltä että asiakkaammekin löytävät meidät sieltä. Mainoksetkin ovat nyt paikoillaan.

Monenlaista yhteisyyttä olemme olleet kokemassa. Täältäkin on joku Pisanan venäjänmatkoille Tarjan mukana joskus lähtenyt. On varmasti rukousvastausta, että näin yhteistyössä voimme toistamme tukea. Ilman Vapahtajamme antamia voimavaroja, yhteistyöhenkeä ja uskoa siihen että tällaisellakin työllä on merkityksensä, emme voisi toimia. Mutta siinä olemme kuin Laupias samarialainen, joka ei siitä puhu, mistä se tekemisen tahto ja voimavara tulee. Psalmi 35:22 *"Herra älä ole minusta kaukana"*. Tämä on rukoukseni ja terveiseni yhteisissä toimissamme.

- Anja Känkänen Someron Putiikista -

*Putiikin vapaaehtoisia:
Anja Känkänen ja Paula Suominen*

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä Kouvolaasta ja Pekka Vauromaa Vihdistä.

Tulkkina toimi Hilma Gutzan Pietarista.

Vaikeuksia matkojen valmistelussa

Ryhmän oli tarkoitus lähteä jo edellisessä viikonvaihteessa, jolloin mukaan olisi päässyt pitkästä aikaa myös Anja Saloheimo Espoosta. Olimme pyytäneet sisäänpääsyn kolmeen vankilaan, mutta tieto luvan saamisesta viipyi aivan viimeiseen saakka. Lähtö oli aikaisin perjantaiamuna, hylkäävä päätös tuli torstaina. Olimme varustautuneet tähän ja varanneet muita kohteita, mutta viimeiseksi tuli tietoa auton rikkoutumisesta. Jouduimme siis perumaan lähdön, mutta Pekka ehdotti ex tempore lähtöä seuraavana viikonloppuna. Näin teimme, kun Mariannekin pääsi mukaan. Matkan siirtyminen viikolla aiheutti myös majoitusongelmia, sillä ryhmän asunnolle oli luvattu toinen ryhmä tähän viikonloppuun. Onneksi saimme majoituksen Haapakankaan kirkolta.

Vapautuneiden vankien kodilla

Kolmisin lähtien emme pystyneet viemään suurta tavaramäärää. Pekan autoon pakattiin vain lahjapaketit vammaisten lasten koululle ja vähän vaatetavaraa Hilja Mutkarin diakoniatyöhön (erityispyyntö vauvan vaatteista).

Aikataulu piti hyvin, sillä olimme sovittuun aikaan miestenkodin ulkopuolella soittamassa Andrei Peshkoville, joka puolestaan soitti miehet meitä noutamaan. Emme tienneet silloin, että hän oli juuri ollut sairaalassa operaatiossa ja nyt kotona toipumassa.

Miestenkodilla asui nyt neljä miestä, joista kolme oli paikalla ottamassa meitä iloiten vastaan pastori Sasha Loginin kanssa. Ryhdyimme valmistelemaan yhteistä teetuoikiota, kun paikalle saapui myös Riihimäen ryhmän väki. Hekään eivät olleet päässeet vankiloihin, vaan kohteina oli katulasten työpisteitä, lastenkoti ja perheitä. Yhdessä saimme kuulla miestenkodin iloja ja suruja. Osa miehistä oli selvinnyt eteenpäin työhön ja asumaan muualle, mutta jotkut olivat sortuneet juomaan ja siten pois kodilta. Alkoholi ja paluu vanhojen kavereiden pariin ovat vapautuvan suurimpia ongelmia, josta usein seuraa paluu vankilaan.

Yksi miehistä kertoi kasvaneensa kodissa, jossa käytiin kirkossa tiettyinä juhlapäivinä, mutta ei eletty henkilökohtaista uskon elämää. Vankilassa ollessaan hän tapasi paikallisia baptisteja ja sai hengellistä opetusta. Vapauduttuaan hän sortui vanhaan elämäntapaansa uudelleen kunnes joutui takaisin vankilaan. Nyt hän ymmärsi, että hänen tuli muuttua uskon avulla ja on nyt opastamassa muitakin tähän muutokseen.

Paikalla oli myös nuori mies Dagestanista, joka oli kääntynyt muslimista kristityksi. Hänellä ei ollut vankilataustaa, vaan paikallinen uzbekkien seurakunta oli ohjannut hänet tänne. Hän kertoi unista, näyistä ja ilmestyksistä, jotka ovat ohjanneet häntä kääntymisessä ja uskon tiellä. Perhe hylkäsi hänet muutoksen myötä, mutta onneksi hänen vanhin veljensä tuli myös uskoon. Suku antoi hänelle vielä mahdollisuuden tulla takaisin muslimiksi, jolloin Jumalakin antaisi hänelle anteeksi. Hän koki Jumalan johdatusta uskon tiellään ja pääsi Pietariin rakennustöihin. Täällä hän tutustui uzbekilaisten kristittyjen seurakuntaan, missä hän sai hengellistä tukea. Hän kokee saaneensa lupauksen, että Jumala tulee vielä tekemään hänen kauttaan suuria tekoja. Rukoillaan tämän nuoren uskon veljen puolesta, että Jumala johdattaisi ja varjelisi häntä.

Saimme vielä yhdessä rukoilla kodissa asuvien puolesta, vankilatyön puolesta ja Venäjän puolesta. Sasha Login kertoi, että tällä hetkellä vankiloihin ei pääse kukaan. Miestenkodin vetäjät odottavat, miten tämä tilanne ratkeaa ja päättävät sen jälkeen humanitaarisen yhdistyksen perustamisesta, jonka avulla voisi mahdollisesti päästä vankiloihin paremmin. Tällä hetkellä ongelmana on, että paikallinen poliisi käy silloin tällöin asunnolla, koska siellä asuu entisiä vankeja. Rukoillaan Jumalan johdatusta ja asioiden selviämistä

Vammaisten lasten koululle

Lauantaina ajoimme kaupungin toiselle laidalle, Pietarhoviin, vammaisten lasten internaattikoululle, missä meitä odotti n. 60 alaluokkien iloista lasta. Osa lapsista oli uusia, juuri koulunsa aloittaneita ja siksi esitäydymme paremmin ja kerroimme työstämme. Kerroimme vaikeuksista viikko sitten ja matkan siirtymisestä. Susanna oli tullut silloin Pietariin muita aikaisemmin tapaamaan erään vangin omaisia ja olisi halunnut pitää koululla erityistunnin, mikä ei kuitenkaan onnistunut.

Saimme pitää lapsille ”pyhäkoulutunnin”, jossa Tuula juonsi, kertoi ja kyseli kesäharrastuksista. Pekka kertoi lastenraamatun ja käsinukkekoira Pepin kanssa kertomusta Nooan arkista, eläimistä ja sateenkaaresta Jumalan merkinä. Lapset seurasivat kertomusta henkeään pidätellen. Hilma opetti lapsille laulun Jumalan rakkauden syvyydestä ja leveydestä sekä laulun siitä, miten päästään taivaaseen. Kukaan lapsista ei uskaltanut laulamaan, mutta lapsivat harjoitella seuraavaa kertaa varten.

Se lapsi, jolla oli seuraavaksi syntymäpäivä, sai erityislahjan. Yli viikon varastossa olleet kummipaketit jaettiin saajilleen ja opettajan kanssa katsottiin uusista oppilaista orpoja lapsia, jotka saivat kummin Suomesta (kummiasioissa voi ottaa yhteyttä Susanna Järviseen 0400-963489). Ennen poistumista kaikki saivat makeisia. Milloin tulette uudelleen, lapset kyselivät, mutta valitettavasti emme osanneet antaa tarkkaa vastausta.

Popovkan narkomaanikodilla

Olimme sopineet käynnin narkomaanikodille iltapuolella, jotta kaikki miehet olisivat jo palanneet työstä.

Tapasimme Kolpinon asemalla Slava Aleksejevin, joka tuli mukaan vierailulle ja johdatti meidät helposti perille. Kodin laajennustyöt olivat viime käynnin jälkeen selvästi edenneet ja hyvä niin, sillä tulijoita riittää.

Paikalla oli nyt kolmetoista miestä. Ensimmäiseksi he pyysivät, että rukoillaan kodin vetäjän, Leonid Legkovin puolesta. Hän oli juuri lähtenyt uudella autolla ajamaan Novgorodiin ja oli pyytänyt, että kun ystävät tulevat, rukoilkaa varjelusta myös ajovirheille

ettei saisi sakkoja, sillä kaikki raha menee häneltä kodin työhön.

Pidimme yhteisen tilaisuuden Paavalin hengessä (Room 1:11-12), että saisimme rohkaisua yhteisestä uskostamme. Saimme kuunnella toistemme kokemuksia ja iloita yhdessä Herran ihmeellisestä johdatuksesta ja pelastuksesta Jeesuksessa. Kun katselin näitä kovia kokeneita miehiä ja heidän iloaan muutoksesta ja pelastuksesta, tulivat mieleen Jeesuksen sanat: En minä ole tullut terveitä vaan sairaita varten. Ilta oli jo pitkällä, kun lopettelimme, että miehet pääsisivät vielä saunaan. Tulkaa pian uudelleen, oli viesti meille, kun lähdimme ajamaan Haapakankaalle.

Laitokset sulkeutuvat?

Olimme keväällä vierailleet Terijoen lastenkodissa, missä meidät toivotettiin jatkossa tervetulleiksi lapsia tapaamaan ja pitämään heille tilaisuutta. Nyt, kun kyselimme tätä Hilja Mutkarin kautta, saimme vastaukseksi, että voimme tulla, mutta emme saa puhua mitään hengellistä, sillä muutoin johtaja voi menettää virkansa.

Tässä siis yksi konkreettinen tapaus uuden lain vaikutuksista, joista olimme jo aiemmin kuulleet. Hengelliset tilaisuudet ovat kiellettyjä kaikissa valtion laitoksissa. Jäimme miettimään sitä, kuinka kauan voimme käydä vankiloissa tai vammaisten lasten koululla.

- Tuula Tapanainen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu 10 e/vuosi 529700-20093267**
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräyslupan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 1.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissontie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi